

Naujas ministras

Buvo beveik vidurnaktis. Ministras pirmininkas vienas sėdėjo savo kabinete ir skaitė ilgą raštą, tačiau pranešimas slydo per smegenis nepalikdamas jose menkiausio prasmės pėdsako. Jam turėjo paskambinti vienos tolimos šalies prezidentas, todėl, laukdamas to nelaimėlio skambučio ir vydamas šalin nemalonus mintis apie klaikiai prailgusią, sunkią ir varginančią savaitę, daugiau nieko negalėjo galvoti. Kuo labiau stengėsi įsiskaityti į smulkias raideles prieš nosį gulinčiame lape, tuo aiškiau regėjo piktdžiuga švytintį vieno politinio priešininko veidą. Minėtasis priešininkas kaip tik tą dieną kalbėjo per žinias: ne tik išvardijo visus baisius savaitės įvykius (tarsi kam nors būtų reikėję juos priminti), bet ir išaiškino, kodėl vyriausybė kalta dėl kiekvieno jų.

Prisiminus tuos neteisingus kaltinimus, ministrui pirmininkui smarkiau ėmė plakti širdis. Ką gi, po galais, vyriausybė galėjo padaryti, kad tas tiltas nesugriūtų? Kaip drįsta kas nors sakyti, kad ji skiria per mažai lėšų tiltams! Tiltui dar nebuvo nė dešimties metų. Geriausi ekspertai nemokėjo paaiškinti, kodėl jis dailiai lūžo perpus ir keliolika automobilių nugarmėjo į upės gelmę. Ir kaip žmonėms liežuvis apsiverčia sakyti, kad tos dvi baisiai šiurpios ir visur išskalambytos žmogžudystės įvyko todėl, kad gatvėse patruliavo per mažai policijos? Arba kad vyriausybė kažkaip turėjo numatyti siaubingą uraganą pietvakarių Anglijoje, atnešusį tiek aukų ir nuostolių? Ir nejaugi *jis* kaltas, kad vienas padėjęjų, Herbertas Čorlis, šią savaitę elgėsi taip keistai, jog dabar turės daug daugiau laiko praleisti su šeima?

„Slogutis sukaustė šalį“, – užbaigė kalbą priešininkas, sunkiai sulaukdamas plačią šypseną.

Deja, tai buvo šventa teisybė. Ministras pirmininkas pats jautė, kad žmonės nusiminę. Net oras kažkoks liūdnas – kad liepos viduryje būtų šitokie žvarbūs rūkai... Nenormalu, nei šis, nei tas...

Jis apvertė pranešimo lapą, pamatė, kad prirašytas pilnas puslapis, ir nutarė nebeskaityti. Iškėlęs rankas pasiražė ir graudžiai apžvelgė kabinetą. Kambarys buvo gražus, turėjo puikų židinį priešais aukštų langų eilę, sandariai uždarytų nuo neįprastos metų laikui vėsos. Sudrebėjęs ministras pirmininkas atsistojo ir nuėjo prie langų. Į stiklus braižėsi migla. Staiga, taip stovėdamas nugara į kambarį, išgirdo tyliai kostelint.

Jis sustingo akis į akį su išsigandusiu savo atspindžiu tamsiame stikle. Pažino tą kosčiojimą. Buvo jau girdėjęs. Lėtai lėtai jis atsisuko į tuščią kambarį.

– Kas čia? – paklausė drąsindamasis.

Akimirką beprotiškai vylėsi, jog niekas neatsilieps. Tačiau iškart atsisaukė balsas, griežtas, ryžtingas, sakytum skaitantis parengtą kreipimąsi. Jį skleidė – kaip iš to kostelėjimo ministras pirmininkas beregint suprato – į varlę panašus žmogutis su ilgu žilu peruku, aliejumi nutapytas nedideliame apmūsojusiame paveiksle tolimojoje kambario kertėje.

– Žiobarų ministrui pirmininkui. Turime skubiai susitikti. Malonėkite tučtuojau duoti atsakymą. Pagarbiai Karamelė. – Žmogutis paveiksle klausiamai žiūrėjo į premjerą.

– Ahm... – numykė šis. – Suprantate... nelabai tinkamas laikas... Matote, man turi skambinti... vienas prezidentas...

– Tai galima atšaukti, – pareiškė portretas. Ministrui pirmininkui apmirė širdis. Šito jis ir bijojo.

– Bet man išties labai norėjosi pakalbėti...

– Mes padarysime, kad prezidentas pamirštų. Paskambins rytoj vakare, – tarė žmogutis. – Malonėkite duoti atsakymą ponui Karamelėi.

– Aš... aa... na, gerai, – išlemeno premjeras. – Sutinku pasikalbėti su Karamele.

Jis nutrepeno prie stalo nervingai tampydamas kaklaraištį. Vos spėjo atsisėsti ir nutaisyti – reikia tikėtis – giedrą, ramų veidą, kai tuščiam židinyje po marmurine atbraila plykstelėjo skaisčiai žalios liepsnos. Jis stengėsi neparodyti nei nuostabos, nei baimės. Sukdamasis kaip vilkelis, ugnyje pasirodė apkūnus vyriškis. Štai jis žengė ant puikaus senoviško kilimo braukdamas pelenus nuo savo ilgo dryžuoto apsiausto rankovių, kitoj rankoj laikydamas gelsvai žalią katiliuką.

– O, ministras pirmininkas... – tarė Karamelė, kišdamas ranką sveikintis. – Malonu vėl jus matyti.

Premjeras negalėjo nuoširdžiai priimti šio komplimento, tad patylėjo. Reti Karamelės apsilankymai jam neteikė nė menkausio malonumo – ir šiaip gan šiurpoki, jie paprastai reikšdavo, kad jis netrukus išgirs kokią nors labai blogą žinią. Be to, Karamelė atrodė suvargęs. Liesennis, plikesnis ir žilesnis, žvilgsnis užguitas. Ministrui pirmininkui tekdavo matyti tokią išraišką politikų veiduose, ir ji niekad nežadėdavo nieko gero.

– Kuo galėčiau padėti? – paklausė jis, trumpai paspausdamas Karamelei ranką, ir mostelėjo į kiečiausią kėdę priešais rašomąjį stalą.

– Net nežinau, nuo ko pradėti, – sumurmėjo Karamelė. Prisitraukęs kėdę atsisėdo ir žaliajį katiliuką pasidėjo ant kelių. – Na, ir savaitėlė...

– Ir jums buvo nesaldi, tiesa? – iškošė premjeras, atšiauriu tonu norėdamas parodyti, kad jau ir taip sotus negandų, nereikia nė Karamelės.

– Taip, žinoma, – atsakė Karamelė. Liūdnai pasitrynęs akis gailiai pažvelgė į Ministrą pirmininką. – Mano savaitė niekuo nesiskiria nuo jūsų, premjere. Brokdeilo tiltas... Bounz ir Vens nužudymas... O kur dar sąmyšis pietryčių Anglijoje...

– Jūs... aa... jūsų... noriu pasakyti, jūsų žmonės... prisidėjo prie... prie tų įvykių, ar ne?

Karamelė rūščiai dėbtelėjo į pašnekovą.

– Be abejo, prisidėjo. Nejaugi nesupratote, kas vyksta?

– Aš... – teištare premjeras.

Štai dėl tokio elgesio jis ir nepakentė Karamelės apsilankymų. Šiaip ar taip, ministras pirmininkas – jis, jam nepatinka jaustis neišmanėliu mokinuku. Bet, aišku, šitaip susiklostė per patį pirmą susitikimą su Karamelė patį pirmą jo premjerystės vakarą. Prisimena kaip šiandien ir žino nepamiršiąs iki mirties.

Jis stovėjo vienas štai šitame kabinete gardžiuodamasis pergale, kuri išaušo šitiek metų svajojus ir rezgus visokius planus, kai išgirdo už nugaros kostelint, visai kaip šįvakar. Atsisukus tasai bjaurus portretas jam pranešė, jog pas jį atvyksta magijos ministras.

Savaime aišku, jis pamanė, kad nuo ilgos agitacinės kampanijos ir rinkimų įtampos jam galvoj pasimaišę. Jau ir taip pakraupo prašnekus portretui, tačiau tai buvo grynas niekas, palyginti su jausmeliu, kada iš židinio šastelėjo apsišaukėlis burtininkas ir paspaudė jam ranką. Jis be žado išklausė malonų Karamelės patikinimą, kad visame pasaulyje tebėra pilna įsislaptinusių raganų ir burtininkų, tačiau jam nesą ko jaudintis, nes jis, magijos ministras, prisiimęs atsakomybę už visą burtininkų bendruomenę ir nemagiškajai žmonijos daliai neleisįs su jais susidurti. Tai, pasakė Karamelė, sunkus darbas, apimantis plačią veiklą, nuo saugaus šluotų naudojimo iki slibinų populiacijos ribojimo (premjeras prisiminė, kaip sulig tais žodžiais jis įsitvėrė stalo krašto). Karamelė tėviškai paglostė priblokštam premjerui petį.

– Nebijokite, – tarė, – galimas daiktas, daugiau jūs manęs nematysite. Jums sutrukdysiu tik tuo atveju, jeigu mūsų pusėje atsitiks kas nors tikrai negera, kas keltų pavojų žiobarams... turėčiau sakyti – su magija nesusijusiems gyventojams. O šiaip mano principas: gyvenk ir leisk gyventi kitam. Ir dar – turiu pasakyti, kad jūs laikotės daug geriau už jūsų pirmtaką. Jis mane bandė išmesti pro langą, pamanė, jog esu koks persirengėlis, atsiųstas opozicijos.

– O jūs... jūs nesat persirengėlis?

Tai buvo paskutinė menkutė viltis.

– Ne, – švelniai atsakė Karamelė. – Deja, ne. Žiūrėkit.

Ir ministro pirmininko arbatos puodelį jis pavertė žiurkėnu.

– Bet... – be kvapo žioptelėjo premjeras, žiūrėdamas, kaip buvęs puodelis graūžia jo parengtos kalbos kampą. – Bet kodėl niekas nieko nepasakė?..

– Magijos ministras ar ministrė pasirodo tik pačiam premjerui, – atsakė Karamelė, įsikišdamas kišenėn burtų lazdelę. – Tai geriausias būdas išlaikyti slaptumą.

– Tačiau kodėl, – suknerkė premjeras, – kodėl manęs neįspėjo buvęs ministras pirmininkas?

Karamelė ėmė ir nusikvatojo.

– Mielas premjere, ar jūs pats ketinate kada nors kam nors apie tai prasiatarti?

Tebekrizendamas Karamelė šiūptelėjo į židinį kažkokių miltų, įlipo į smaragdines liepsnas ir užtelėdamas išnyko. Ministras pirmininkas ilgokai stovėjo it įkastas. Suprato kaip gyvas jokiam žmogui neprasitarsiąs apie šį susitikimą, nes kas gi galėtų juo patikėti?

Jis negreit atsigavo nuo to sukrėtimo. Kurį laiką dar mėgino įsikalbėti, kad Karamelė tebuvo haliucinacija, kurią sukėlė bemiegės naktys per tokią sunkią rinkimų kampaniją. Bergždžiai stengdamasis atsikratyti visko, kas primintų šį nesmagų pokalbį, žiurkėną jis atidavė dukterėčiai, ta labai apsidžiaugė, o asmeniniam sekretoriui liepė nukabinti bjaurųjį portretą, pranešų apie Karamelės vizitą. Didžiam premjero nusivylimui, paaiškėjo, kad portreto neįmanoma nuimti. Kai keliems staliams, porai statybininkų, menotyrininkui ir išdo kancleriui taip ir nepavyko atlupti paveikslo nuo sienos, premjeras sumanymo atsisakė ir įsikibo vilties, kad tas daiktas liks kabėti tylus ir nejudrus iki pat jo kadencijos pabaigos. Retkarčiais akies krašteliu jis lyg ir pastebėdavo paveikslo gyventoją žiovuojant ar krapštantis nosį, o sykį ar du tas netgi ėmė ir išėjo iš rėmų, liko tik purvina drobė. Tačiau jis išmoko per daug nežiūrėti į

paveikslą ir, atsitikus panašiam dalykui, nuolat sau tvirtai priminti, kad akys jį apgaunančios.

Paskui, prieš trejus metus, visai tokį pat vakarą, premjeras vienas sėdėjo kabinete ir portretas vėl pranešė atvykstant Karamelę. Ministras išgriuvo iš židinio peršlapęs ir baisiausiai persigandęs. Nespėjęs premjerui paklausti, kurių galų jis varvina vandenį ant Akminsterio kilimo, Karamelė ėmė net springdamas pasakoti apie kažkokį ministrui pirmininkui visai negirdėtą kalėjimą, apie žmogų, vardu Sirijus Blekas, apie kažkokį lyg ir Hogvartną ir berniuką Harį Poterį. Premjeras ničnieko nesuprato.

– Aš ką tik sugrižau iš Azkabano, – berte bėrė Karamelė, supildamas vandenį nuo katiliuko tiesiai sau į kišenę. – Iš Šiaurės jūros vidurio, suprantat, šlykštus skrydis... Psichai sukėlė riaušes, – sudrebėjo jis. – Iki tol buvo paklusnūs. Nesvarbu, vis tiek turėjau ateiti pas jus, premjere. Blekas – žiobarų žudikas, jis gali ieškoti Pats Žinote Ko... Bet jūs, aišku, nežinote, kas tas Pats Žinote Kas! – Valandėlę žiurksojęs į premjerą beviltišku žvilgsniu pasakė: – Nagi, sėskitės, sėskitės, aš jums viską paaiškinsiu... išgerkite viskio...

Ministrui pirmininkui labai nepatiko, kad jam liepiama sėstis jo paties kabinete ir dar siūloma jo paties viskio, bet jis atsisėdo. Karamelė išsiėmė lazdelę, iš oro ištraukė du didelius stiklus gintarinės spalvos skystimo, vieną įbruko premjerui rankon ir prisitraukė kėdę.

Karamelė šnekėjo gerą valandą. Vienu tarpu jis atsisakė garsiai ištarti tam tikrą vardą, užrašė jį pergamento skiautėje ir įspraudė ją į laisvąjį premjero delną. Kai Karamelė pagaliau atsistojo išeiti, premjeras irgi pakilo.

– Vadinasi, manote, kad... – dirstelėjo jis į vardą kairėje rankoje. – Kad Valdovas Vol...

– *Tas, Kurio Nevalia Minėti!* – išrėžė Karamelė.

– Atsiprašau. Taigi manote, kad Tas, Kurio Nevalia Minėti, tebėra gyvas, tiesa?

– Na, Dumbldoras taip sako, – tarė Karamelė, susirišdamas po smakru apsiausto gobtuvo raišteliu, – bet mes jo neradome. Jeigu norite žinoti,

jis nepavojingas, kol negauna pastiprinimo, todėl mums reikia nerimauti dėl Bleko. Jūs paskelbsite tą įspėjimą, ar ne? Puiku. Na, tikiuosi, premjere, jog daugiau nebesusitiksime. Labos nakties!

Tačiau jie susitiko. Mažiau nei po metų kabinete vėl išdygo susibaigęs Karamelė ir pranešė, kad kvidičo (bent jau taip skambėjo tas žodis) pasaulio pirmenybėse įvykęs nesusipratimas, įsipainioję keli žiobarai, tačiau premjerui esą neverta jaudintis, tai, kad pasirodęs Pats Žinote Kieno ženklas, dar nieko nereiškia: Karamelė buvo įsitikinęs, jog tai pavienis incidentas, Ryšių su Žiobarais valdyba jau užsiimanti jų atminties pertvarkymu.

– Oi, vos nepamiršau, – pridūrė Karamelė. – Burtų trikovės turnyrui mes parsigabensime iš užsienio tris slibinus ir sfinę, įprasta procedūra, tačiau Magiškujų gyvūnų kontrolės departamente sužinojau, jog būtina jums pranešti, jeigu į šalį įvežame labai pavojingų gyvūnų.

– Aš... kaip... Slibinus?! – vos nepaspringo premjeras.

– Taip, tris, – patvirtino Karamelė. – Ir sfinę. Na, geros dienos.

Ministras pirmininkas iš paskutiniųjų tikėjosi, kad slibinai ir sfinęs bus blogiausia, kas gali nutikti, bet kur tau. Nepraėjo nė dveji metai, ir vėl iš ugnies išlindo Karamelė, dabar su žinia, kad iš Azkabano pabėgo būrys kalinių.

– Būrys kalinių? – kimiai pakartojo premjeras.

– Nieko baisaus, nieko baisaus! – sušuko Karamelė jau viena koja ugnyje. – Kaipmat juos susemsim! – Ir Karamelė dingo žalių kibirkščių spiečiuje.

Kad ir ką sakytų spauda ir opozicija, ministras pirmininkas nebuvo kvailas. Jis netruko pastebėti, jog, nepaisant Karamelės pažadų per pirmąjį susitikimą, juodu gan dažnai matosi ir Karamelė kas kartą apsireiškia vis labiau sutrikęs. Nors ir kaip nemėgo galvoti apie magijos ministrą (arba, kaip mintyse jis visad vadino Karamelę, Aną ministrą), premjeras negalėdavo atsikratyti baimės, kad kitą kartą jis atneš dar baisesnę žinią. Taigi vėl iš ugnies išlipęs Karamelė, susitaršusiais plaukais, išsigandęs ir

pasipiktinęs, kad premjeras nežino tikslios jo apsilankymo priežasties, buvo bene blogiausia, kas galėjo įvykti šią nepaprastai gūdžią savaitę.

– Iš kur galiu žinoti, kas darosi... ee... burtininkų bendruomenėje? – atkirto ministras pirmininkas. – Man reikia valdyti valstybę, ir be jūsų turiu rūpesčių per akis...

– Mūsų bendri rūpesčiai, – pertraukė jį Karamelė. – Brokdeilo tiltas lūžo ne dėl susidėvėjimo. Pajūryje ne uraganas siautė. Tos žmogžudystės – ne žiobarų darbas. Ir Herberto Čorlio šeimai būtų saugiau be jo. Mes jau ėmėmės žygių jam išgabenti į Švento Mango magiškujų ligų ir traumų ligoninę. Tai reikia padaryti šiąnakt.

– Ką jūs... bijau, kad... Ką? – išsižiojo premjeras.

Giliai atsidusęs Karamelė tarė:

– Premjere, labai apgailestauju, tačiau turiu pasakyti, jog jis grįžo. Tas, Kurio Nevalia Minėti, sugrįžo.

– Sugrįžo? Sakydamas „sugrįžo“... Nejaugi jis gyvas? Turiu galvoje...

Ministras pirmininkas ėmė raustis atmintyje bandydamas smulkiau prisiminti tą siaubingą pokalbį prieš trejus metus, kai Karamelė jam papasakojo apie burtininką, kurio visi bijojo kaip ugnies, burtininką, kuris padarė gal tūkstantį baisių nusikaltimų ir paskui penkiolikai metų išnyko.

– Taip, gyvas, – atsakė Karamelė. – Tai yra... pats nežinau, ar žmogus gyvas, jeigu jo neįmanoma nukauti? Nelabai suprantu šitų dalykų, o Dumbldoras nesiteikia žmoniškai paaiškinti. Šiaip ar taip, jis turi kūną, vaikšto, šneka ir žudo, taigi mūsų pokalbio rėmuose galime vadinti jį gyvu.

Ministras pirmininkas neišmanė, ką sakyti, tačiau giliai išsisknijęs įprotis atrodyti gerai informuotam bet koku kalbamu klausimu vertė jį kartoti senesnių pokalbių smulkmenas.

– Ar Sirijus Blekas su... aa... Tuo, Kurio Nevalia Minėti?

– Blekas? Blekas? – išsiblaškęs pakartojo Karamelė, sukiodamas rankose katiliuką. – Tasai Sirijus Blekas? Ne, prisiekiu Merlino barzda. Blekas negyvas. Pasirodo, mes dėl Bleko... suklydome. Vis dėlto jis buvo

nekaltas. Ir visai nesusimokęs su Tuo, Kurio Nevalia Minėti. Supranta-
te, – kaltai pridūrė jis, dar mikliau sukdamas savo katiliuką, – visi įkalčiai
buvo prieš jį, turėjome per penkiasdešimt tiesioginių liudytojų, bet, kaip
jau sakiau, jis negyvas. Iš tikrųjų nužudytas. Magijos ministerijos patal-
pose. Tiesą sakant, bus pradėtas ikiteisminis tyrimas...

Ministras pirmininkas didžiai nustebo akimirką pajutęs Karamelėi
gailėstį. Tačiau tą jausmą beregint nustelbė pasitenkinimas: nors jis pats
ir nesugeba atsirasti iš židinio ugnies, jam vadovaujant nė vienoje minis-
terijoje nėra pasitaikę žmogžudystės... bent jau kol kas.

Premjeras paslapčiomis pabeldė į medinį stalą, o Karamelė pasakojo
toliau:

– Blekas – tik tarp kitko. Visa bėda, premjere, kad prasidėjo karas ir
reikia imtis visų priemonių.

– Karas? – nervingai pakartojo premjeras. – Tikiuosi, jūs šiek tiek per-
dedate?

– Prie To, Kurio Nevalia Minėti, prisidėjo jo šalininkai, sausį pabė-
gę iš Azkabano, – vis greičiau ir greičiau bėrė žodžius Karamelė ir taip
smarkiai suko katiliuką, kad jis virto švysčiojančia žalia dėme. – Ištrūkę į
laisvę, jie kelia baisingą sąmyšį. Brokdeilo tiltas... tai jo darbas, premjere,
jis grasino imsiąs masiškai žudyti žiobarus, jeigu aš nepasitrauksiu jam
iš kelio ir...

– O varge, vadinasi, jūs kaltas dėl tų žmonių žūties, o aš turiu atsaki-
nėti į klausimus apie surūdijusias konstrukcijas, susidėvėjusias sandūras
ir dar nežinia ką! – įtūžo ministras pirmininkas.

– Aš, matote, kaltas! – užraudonijo Karamelė. – Norite pasakyti, kad
būtumėte nusileidęs tokiam šantažui?

– Gal ir ne, – tarė premjeras, žingsniuodamas po kabinetą, – bet bū-
čiau dėjęs visas pastangas, kad sugaučiau šantažuotoją, kol jis nepridarė
visų tų baisybių!

– Nejaugi manote, kad aš nedėjau visų pastangų? – pasipiktino Ka-
ramelė. – Kiekvienas ministerijos auras ieškojo – tebeieško – jo ir jo

sėbrų, tačiau mes kalbame apie vieną galingiausių visų laikų burtininkų, raganių, kuris neįkliūna beveik trisdešimt metų!

– Turbūt teigsite, kad jis sukėlė ir tą uraganą pietvakarių Anglijoje? – vis labiau karščia vosi ministras pirmininkas. Kaip pikta sužinoti visų nelaimių priežastį ir negalėti nieko paaiškinti visuomenei! Tai netgi blogiau negu kaltės suvertimas vyriausybei.

– Jokio uragano tenai nebuvo, – liūdnai tarė Karamelė.

– Atsiprašau! – Premjeras ėmė blaškytis kaip liūtas narve. – Išrauti medžiai, nuplėšti stogai, sulankstyti žibintų stulpai, baisūs sužalojimai...

– Ten pasidarbavo Mirties Valgytojai, – pasakė Karamelė. – To, Kurio Nevalia Minėti, sekėjai. Dar mes įtariame, kad ir milžinas prikišo nagus.

Premjeras sustojo lyg atsimušęs į neregimą sieną.

– Kas toks?

Karamelė susiraukė.

– Aną kartą, norėdamas padaryti didesnę įspūdį, jis pasitelkė milžinus. Dezinformacijos skyrius pluša kiaurą parą, Užmaršintojų komandos stengiasi pakeisti atmintį visiems žiobarams, kurie matė, kas iš tiesų įvyko, Magiškujų gyvūnų kontrolės departamento darbuotojai šukuoja visą Somersetšyrą, bet milžino nė kvapo – baisiai apmaudu.

– Ką jūs sakot! – metė premjeras.

– Neneigsiu, kad nuotaikos ministerijoje niūrios, – tarė Karamelė. – Ir dėl šito, ir dėl to, kad žuvo Amelija Bounz.

– Kas tokia?

– Amelija Bounz. Magijos įstatymų priežiūros departamento direktorė. Manome, kad ją savo rankomis nužudė Tas, Kurio Nevalia Minėti, nes ji buvo labai talentinga ragana. Viskas rodo, kad ji smarkiai jam priešinosi.

Karamelė krenkštelėjęs vis dėlto pasistengė susivaldyti ir liovėsi sūkęs katiliuką.

– Tačiau toji žmogžudystė buvo laikraščiuose, – tarė premjeras, staiga pamiršęs savo pyktį. – Mūsiškiuose laikraščiuose. Amelija Bounz... Rašy-

ta, jog ji buvo paprasta pusamžė moteris, gyveno viena. Šiurpus nužudymas, tiesa? Spauda jį plačiai aprašė. Matote, policija nieko neranda.

– Kurgi ne, – atsiduso Karamelė. – Nužudyta iš vidaus užrakintame kambaryje, ar ne? Tačiau mes tiksliai žinome, kas tai padarė, nors nuo to nė kiek ne lengviau jį sugauti. Paskui dar buvo Evelina Vens, apie ją gal nesate girdėjęs...

– Dar ir kaip girdėjau! – šūktelėjo premjeras. – Beje, tai atsitiko vos už kelių žingsnių nuo čia. Laikraščiai gardžiavosi: „Įstatymų ir viešosios tvarkos pažeidimai ministro pirmininko užpakaliniame kieme“...

– Sakytum šito negana, – kalbėjo Karamelė, bemaž nesiklausydamas premjero, – visur šmirinėja Psichai, puldinėja žmones į kairę, dešinę ir per vidurį...

Laimingesniais laikais toks sakiny ministrui pirmininkui būtų buvęs nesuprantamas, tačiau dabar jis buvo kur kas gudresnis.

– Maniau, Psichai saugo Azkabano kalėjimą? – atsargiai paklausė jis.

– Saugojo, – niūriai burbtelėjo Karamelė. – Dabar nebe. Jie pabėgo iš kalėjimo ir prisidėjo prie To, Kurio Nevalia Minėti. Neapsimesiu, jog tai nebuvo smūgis mums.

– Bet, – pasibaisėjo premjeras, kai ką prisiminęs, – argi nesakėte, jog tie padarai iš žmonių atima viltį ir laimę?

– Teisingai. Ir jie dauginasi. Štai iš kur šitas šaltas rūkas.

Premjeras drebančiais keliais klestelėjo ant artimiausios kėdės. Jam pasidarė silpna nuo minties, kad po miestus ir kaimus slankioja neregimi padarai, skleidžiantys tarp jo rinkėjų neviltį ir nusiminimą.

– Paklausykit, Karamele, turite ką nors daryti! Magijos ministras už tai atsakingas!

– Gerbiamasis premjere, nejaugi po viso to jūs dar manote, jog tebesu magijos ministras? Aš atleistas prieš tris dienas! Dvi savaites burtininkų bendruomenė klykė reikalaujama mano atstatydinimo. Per visą buvimą valdžioje neteko matyti tokio vieningumo! – narsiai pabandė nusišypsoti Karamelė.